

Discurs de Magí Sunyer a la recepció del jardí del Teatre Metropol

Amigues i amics,

Aquesta recepció de l'Ajuntament de Tarragona als escriptors en el dia de Sant Jordi és una festa, una altra visualització de la salut de la literatura en aquest bocí de país. Estic convençut que el gran encert de la promoció dels escriptors del Camp de Tarragona prové d'haver triat de manera adequada l'àmbit d'actuació, que no havia de ser la ciutat sinó la comarca natural, i d'haver realitzat aquesta incursió en el territori sense agressivitat, amb la concòrdia que la cultura propicia. Així s'ha pogut realitzar una feina constructiva, sense grans escarafalls, que té el sòlid fonament d'unes relacions personals cohesionades sobre la base de l'amistat i la claredat d'intencions. En un moment històric en el qual els Països Catalans i la seva cultura pateixen atacs indiscriminats, amb l'ús sistemàtic de la mentida per part de personatges i partits polítics que si existís un mínim de justícia humana haurien de ser tancats a la presó, uns, i bandejats de l'escena pública per la continuada incitació a l'odi entre persones, els altres, al Camp de Tarragona, escriptors de la cultura agredida pels poderosos amb les armes dels poderosos han constituït, sense grans recursos però amb il·lusió i alegria, una plataforma per al foment de les lletres contra el de les armes. Des d'aquestes premisses ens disposem a celebrar la festa per Sant Jordi.

Una festa laica, ni que s'adscrigui al patronatge d'un sant, una festa profundament literària, perquè aquest Jordi cavaller i llibreter fou, si fou, un sant de tan dubtosa existència real que la seva dimensió mítica, literària, ho és tot, en la seva significació. Amb ell la literatura ha obtingut tant d'èxit que una molt estesa popularitat l'ha convertit en patró de països com Anglaterra, Grècia, Portugal i Lituània, a més de la Catalunya que, a partir del recobriment de la seva personalitat cultural, entorpit en els dos darrers segles per la força bruta dels criminals, ha convertit el seu dia en una manifestació cívica d'afirmació nacional, lligada al llibre.

La feina bàsica dels polítics hauria de ser l'ordenació i el foment de les energies positives del poble, i no podem tenir cap mena de dubte que la cultura recull la millor part de les pulsions humanes. Vivim en un territori que fins ara no s'ha enorgullit prou de la seva potència creadora, en molta part per desconeixement, i això ha provocat un retraïment i un sentiment de greuge dels creadors, que moltes vegades han hagut de guanyar el crèdit al marge del territori i fins i tot malgrat el territori. Aquesta situació contranatural, reflex d'una mentalitat limitada per la desconfiança en les pròpies possibilitats característica dels malalts tocats pel virus del provincianisme, ha perjudicat una i altra part: el territori perquè s'ha limitat espantosament, inconscientment, sense els seus artistes i, entre ells, sense els que fan servir la paraula amb intenció estètica; els escriptors perquè s'han vist molt limitats per la privació del seu primer àmbit d'expansió, més enllà de la intimitat o de les complicitats més pròximes.

Les anomalies s'han de rectificar. Amb aquesta intenció, fa pocs anys, l'àrea de cultura de l'Ajuntament de Tarragona i el Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili van iniciar un pla de foment i promoció dels escriptors del Camp de Tarragona. La col·laboració ha arribat més enllà de les Trobades d'Escriptors o de les reunions i la difusió de la literatura als mitjans de comunicació i per sistemes propis, i ha creat un clima de concòrdia que ha propiciat altres iniciatives, municipals o privades, des de la Tardor Literària, aplaudida a casa i a fora, fins a aquesta

esplèndida Escola de Lletres, inimaginable un parell d'anys enrere en el seu actual esplendor, per posar els dos exemples més significats entre d'altres que tothom pot tenir al pensament. D'aquesta acció se'n beneficien tota mena d'agents i d'empreses culturals, des de les editorials –les del territori i les de fora– fins a les institucions, que poden exhibir una imatge envejada per a la seva política cultural. Tot això sense esmerçar-hi gaires recursos econòmics, amb uns resultats magnífics que han d'augmentar en el futur pròxim: la població del territori coneix millor els seus escriptors, que, en la mesura que són assumits com a propis, se li converteixen en motiu de satisfacció i d'autoafirmació, i l'activitat literària del Camp de Tarragona es difon per la resta del país, el qual, d'aquesta manera, rep els beneficis de la comunicació i del coneixement, sempre superiors als de la ignorància.

Qui tingui memòria contrastiva podrà observar que aquesta diferència es pot constatar en la composició de les parades de llibres de la rambla, en una de pròpia, específica, en les lectures de textos, en l'extens catàleg de les novetats dels escriptors del Camp de Tarragona.

Una consideració final: l'àmbit natural d'actuació de l'escriptor català no és la seva comarca, sinó una nació amb uns límits ben precisos: des del castell de Salses, més amunt de Perpinyà, fins a Guardamar, sota Alacant; i de Fraga, a la franja de Ponent, avui d'administració aragonesa, fins a la ciutat sarda de l'Alguer, passant per les illes Balears i les Pitiüses. Més enllà comença l'àmbit de la traducció. Qui ho consideri d'altra manera, s'equivoca. Tanmateix, un país es compon de bocins de país, i si cada una d'aquestes parts no té bona salut, el país està malalt. Per aquesta raó calen editorials fortes i competitives fora de l'àrea metropolitana barcelonina. Per aquesta raó la *nostra* àrea metropolitana ha de manifestar la plenitud de la seva energia creadora i escampar-la a tot arreu.

També per aquesta raó som aquí avui, dia de Sant Jordi de 2006, en el centre d'un dia ple de literatura, per evidenciar el millor guany aconseguit amb la feina feta fins ara: les ganes de conèixer-nos i de fer-nos conèixer, de relacionar-nos entre nosaltres i amb els altres. En aquest dia de festa, deixeu-m'hi afegir, ja que sóc jo qui us parla, el desig doble i complementari d'una major justícia social –diu la cançó que costa escoltar Beethoven, o llegir Foix, amb el ventre buit– i la llibertat completa, sense restriccions, dels Països Catalans.

Visca Sant Jordi! Visca la cultura! Visca la literatura!

MAGÍ SUNYER
Tarragona, abril de 2006